

dagsmand anførte, men det gjør jo ikke Noget til Sagen — vilde Straffene saa ogsaa være lige? Jeg maa dertil svare: ja, saa vilde de ogsaa være lige, thi Lovgivningen havde da sagt, at Straffene vare lige, og dertil maae vi holde os. Jeg kan heller ikke erkjende Rigtigheden af den Opfattelse, der blev gjort gjældende af den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 3die Valgkreds (N. P. Hansen), naar han sagde: Det er muligt, at denne Enkeltcellestraf er en Formildelse for den Ene, en Skærpelse for den Anden, og at Straffene ere lige for den Tredie; men derpaa forekommer det mig dog, at det aldeles ikke kommer an, thi den individuelle Opfattelse have vi jo Intet med at gjøre. Vi spørge, hvorledes Loven opfatter Sagen, og naar Loven siger, at Straffene ere lige, saa holde vi os dertil.

Det ærede Medlem, der danner Minoritetten, har imidlertid ikke indskrænket sig til at angribe denne Lovparagrafs Retfærdighed, han har tillige taget Forargelse af, at det er sagt, at Enkeltcellestraften var en Belgjerning mod Forbryderne. Han har svaret dertil, at det ikke var Statens Sag at gjøre Belgjerninger, og han har spurgt om, hvorledes jeg, naar en Mand for at gjøre mig en Belgjerning berøvede mig mit Liv eller mit Gods, saa vilde opfatte det. Naar en Mand gjorde noget Saa-dant, vilde jeg naturligviis holde mig til, at det slet ingen Belgjerning var; derfor passer Exemplet ikke, og naar den ærede Rigsdagsmand siger, at det ikke er Statens Sag at gjøre Belgjerninger, saa forekommer det mig at være Noget, der daglig bliver modbevist, idet Staten ved den offentlige Underviisning, ved Sundhedspleien og ved mangfoldige andre Foranstaltninger søger at gjøre vel mod de enkelte Individer i Samfundet.

Den ærede Rigsdagsmand er dog ikke bleven staaende ved denne Argumentation; han har, som allerede idag berørt af den høitærede Justitsminister, til Støtte for sit Angreb paa Lovbokslets § 2 paaberaabt sig — ja, man skulde ikke troe det, naar man ikke havde hørt

det — Loven af 30te November 1857, idet han siger, at den „udelukker“ de qvindelige Forbrydere; men udelukker en Lov da Alt, hvad den ikke tager under sit Omraade? Og veed den ærede Rigsdagsmand ikke ligesaavel som vi Alle, at Grunden, hvorfor den nævnte Lov ikke omfattede Qvinderne, var den simple praktiske, at man ikke havde og ikke i den nærmeste Tid tilsigtede at opføre noget Enkeltcelstængsel, hvori man kunde hensætte dem?

Jeg skal hermed slutte mine Bemærkninger i det Haab, at Udvalgets Fleertal maa faae det høie Thing med sig; jeg haaber det, ikke fordi Sagen har en saa stor praktisk Betydning, thi af de statistiske Oplysninger, der følge med det næste paa Dagsordenen opførte Lovforslag, fremgaaer det, at naar den nye Straffeanstalt for qvindelige Forbrydere om en 3—4 Aar er opført, vil der være meget saa tilbage, paa hvem denne Lovparagraf vil kunne finde Anvendelse — men jeg haaber det kun for at hævde et formeentlig rigtigt Princip; og naar det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds har sagt, at det vilde gjøre ham ondt, om den høie Rigsdag vilde forlade Retfærdighedens Vej ved at antage § 2, saa vil jeg derpaa svare, at det vilde gjøre mig ondt, om Rigsdagen vilde give sig det Skudsmaal, at den for fire Aar siden for Mandsfangernes Vedkommende havde betraadt en Vej, som den nu for de qvindelige Fangers Vedkommende ikke tør betrede, uden at der i den mellem-liggende Tid er gjort nogetomhelst Skridt for at høde paa den uretfærdige Handling, der var begaaet. Er det sandt, at Naabene om Uretfærdighed lyde fra Fængselsmurene ud i Livet, saa vilde de vist ligesaavel komme til at lyde fra de mandlige som de qvindelige Fangers Læber.

Jeg skal endnu kun tillade mig den Bemærkning, at der i Betænkningen i Udvalgets Endringsforslag til § 1 findes en Trykfeil, idet Endringsforslaget ender med et Punktum, som skulde have været udeladt.